

Cernica medievală, pe scena Bucureștiului

ARZARIE MEDIEVALĂ DIN ZONA LACULUI CERNICA
PE BAZA CERCETĂRIILOR PROFESORULUI
GHEORGHE CANTACUZINO DIN ANII 1960-1973

2

Tușe finale la Casa lui Lișcă

6

Un ilfovean
cu care ne mândrim

8

11

Istorii locale

condeie ilfovene

Nr. 104 | mai 2026 | Publicație de cultură

3

La pas prin Ilfov

Tradiții,
culoare
și multă
energie
în Parcul
Mogoșoaia

4

O familie. O vocație.
O credință

7

Carte Cernica medievală, pe scena Bucureștiiului

Pentru cei care iubesc istoria locului, dar și pentru cei care au trecut de pe lângă lacul Cernica, prin Căldăraru sau spre Mănăstirea Cernica fără să știe ce se ascunde în pământul acestor locuri, Cernica medievală a urcat în data de 6 mai pe scena Bucureștiiului. Muzeul Municipiului București a găzduit lansarea unei cărți-eveniment despre Mănăstirea Vorniceasa a Chiajnei, soția marelui vornic Cernica, ctitorul Mănăstirii Cernica, despre satul medieval Mărăcineni, precum și despre cercetările și descoperirile arheologice ale lui Gheorghe Cantacuzino din zona satului Căldăraru. Potrivit Vox cernica, volumul „Așezarea medievală din zona lacului Cernica pe baza cercetărilor profesorului Gheorghe Cantacuzino din anii 1966-1976”, semnat de George Trohani și Camelia-Mirela Vintilă, nu este doar o simplă apariție editorială, ci o lucrare care readeuce în lumină una dintre cele mai importante zone arheologice legate de comuna Cernica.

Potrivit prezentării volumului, cercetările desfășurate între anii 1960 și 1976 în zona satului Căldăraru au valorificat un spațiu în care au fost identificate urme de locuire din mai multe epoci, de la Paleolitic până la sfârșitul Evului Mediu. Volumul este publicat de Editura Muzeului Municipiului București, iar Muzeul Municipiului București îl prezintă ca pe o monografie bazată pe documentații arheologice și amplu ilustrată. Ce face însă această carte cu adevărat specială pentru Cernica este faptul că ea vorbește despre un teritoriu concret, viu în memoria locală și încă prea puțin cunoscut la adevărata lui valoare. Volumul privește în special Mănăstirea Vorniceasa a Chiajnei, de pe teritoriul satului Căldăraru, satul medieval Mărăcineni și transformările legate de acest areal care au o importanță aparte pentru înțelegerea începuturilor și evoluției zonei. ■

Sursă: VoxCernica

„A doua familie” din Buftea, pe scenă cu Corul Madrigal

Ansamblul vocal-instrumental „A doua familie” al Centrului Cultural Buftea confirmă valoarea artistică prin participarea la un eveniment de anvergură națională. Sub îndrumarea prof. Marioara Marcu, tinerii artiști au fost selectați de Corul Național de Cameră Madrigal pentru a urca pe scena Sălii Heritage din Cluj-Napoca în spectacolul „Săptămâna Patimilor”, parte a Turneului de Paște 2026. În perioada 26 martie - 9 aprilie, Corul Național de Cameră „Madrigal - Marin Constantin”, dirijat de Anna Ungureanu, și cei peste 1.600 de copii din corurile Cantus Mundi au susținut zece evenimente în fața a peste 10.000 de spectatori, la Timișoara, Oradea, Cluj-Napoca, Deva, Sibiu și București. Evenimentul a reunit nume sonore ale muzicii corale românești, alături de formații de copii din cadrul programului Cantus Mundi, într-o celebrare profundă a tradiției și spiritualității pascale. ■

Foto: Corul Madrigal „Marin Constantin”

George V. GRIGORE

Antuanela ROSIORU

Eroii din spatele timpului

La 29 aprilie 1902, Carol I al României semna decretul prin care supraviețuitorii Războiului de Independență primeau, pentru prima dată, titlul de veterani de război.

Un gest de recunoaștere pentru cei care au scris istoria cu prețul propriilor vieți și al celor care au purtat-o mai departe, în tăcere.

Ziua Veteranilor de Război nu este doar o zi din calendar, ci ziua în care mulțumim celor care au purtat uniforma cu demnitate, celor care au apărat România pe front și au dus mai departe curajul chiar și după ce armele au tăcut. Veteranii nu sunt doar pagini de istorie. Sunt lecții vii despre onoare, sacrificiu și iubire de țară.

În primele luni ale anului 2026, 157 de veterani și foști deținuți politici din Ilfov au primit gratificații în cadrul programului „Ilfov prețuiește. Ne respectăm eroii. Respect și recunoștință”, proiect inițiat de Consiliul Județean Ilfov.

În prezent, în România mai sunt în viață 288 de veterani de război și opt văduve de război, ceea ce conferă acestei zile o semnificație profundă și o responsabilitate sporită de a le păstra vie memoria.

Din păcate, ultimii 5 veterani de război din județul Ilfov s-au stins de la începutul anului până acum, ultimul în luna martie, după cum ne-a spus colonelul în retragere Vasile Botez, președintele filialei Ilfov a Asociației Veteranilor de Război și secretar general al organizației naționale. În județ trăiesc, potrivit aceleiași surse, 174 de văduve de veterani de război. În prezent, în România mai sunt în viață 288 de veterani de război și opt văduve de război și 10.255 de văduve de veterani de război, potrivit MAPN. ■

POEZII

Fiecare apus

Andreea-Daniela GHÎȚĂ

Când soarele apune ușor,
Știu că începe senzația de dor,
Și nopțile nedormite apar,
Ce sper să fie din ce în ce mai rar’.

Deși, nu știu la ce să mă aștept
Îmi ești rană în inimă și-n piept,
Și n-a fost zi să nu te chem
Așteptând măcar un semn...

Un semn ce n-a mai apărut
Total s-a stins ca soarele apus
Și n-aș fi vrut să fie așa,
Tu să mă uiți, iar eu să plâng în urma ta.

Vreau să fiu indiferentă,
Să par fata aia neglijentă
Dar ce folos că eu par bine?
Când mi se întoarce sufletul în mine...

Și tot ce sper acum e să vii iar,
Să mă iubești, să nu mă mai rănești,
Să fii omul de care m-am îndrăgostit,
Cel pentru care am luptat atâta vreme.

Și-ntr-un final, soarele a apus,
Odată cu tot ce ne-am propus,
Odată cu toate visele pe care le-am avut,
Inclusiv răsăriturile pe care le-am pierdut. ■

Amăgire

Coca POPESCU

Sunt stâncă,
Îmi fac prin întuneric scară
Din bețe de chibrituri.
Doar ploaia îmi mângâie chipul,
Prin mii de gânduri
Pășesc ușor,
Mă sprijin rar de umbră,
Pe zi ce trece, hățișul lumii
Mă face din ce în ce mai rece.
Mă încălzesc cu un pahar
În care vinul e roșu și dulce,
Îmi amăgesc iubirea
Zidind-o cu lacrimi să nu plece. ■

O nouă speranță

Florentina STOICA,

profesor inv. primar la Școala Nr. 1, Dobroesti

Un stol de ghiocci în inima grădinii
Răsărit, speranță, vis,
La un foc de tabără ascult
Cântul unui cer constelat.
Cu aripi de soare, o lăcustă zburătoare
dezmiardă un vârf de stea pierdută-n zare
O alinare se ascunde-n cupe
însetată de fericire,
ce poartă-n văzduh umbrele reci
transformate în poteci
Pulsații, căldură, bucurie, nesaț
pe-o aripă de vânt,
o nouă zi cu avânt. ■

Director al Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov Alin CĂLINESCU	
Condeie ILFOVENE	
Editor: Centrul Român pentru Inițiativă Socială	Foto: George V. GRIGORE
Editor coordonator: Cătălin DRAGOMIR	DTP: Dan DULGERU
Redactor șef: George V. GRIGORE	Tipar: Tipografia București
Redactori: Cristina ANGHELUTĂ Iulia GEORGESCU, Alexandru LEDLEA	Tel. 0371.084.001; e-mail: condeieilfovne@gmail.com
Colaboratori: Nică D. LUPU, Victor COLONELU, Marius Ovidiu SEBE	ISSN 2601 - 0984; ISSN-L 2601 - 0984 Publicație distribuită gratuit

DIN EVENIMENTELE LUNII APRILIE

Brănești

Sute de participanți pe scena „Euro Dance 2026”

Casa de Cultură a Studenților din București a găzduit în luna aprilie a.c., cea de-a XI-a ediție a Festivalului-Concurs Interjudețean de Dans pentru Copii „Euro Dance”, organizat de Liceul „Traian Lalescu” din Brănești. În competiție s-au înscris 64 de ansambluri artistice reunind peste 600 de copii și adolescenți din județele Ilfov, Giurgiu, Dâmbovița, Prahova, Buzău, Galați, Brăila și municipiul București.

Maratonul coregrafic a ținut publicul în priză pe parcursul întregului eveniment. Secțiunile de concurs au acoperit specializări precum Dans Modern, Dans Popular, Dans de Caracter și Majorete, fiecare împărțită pe grupe de vârstă, astfel încât fiecare grup de dansatori să fie evaluat în raport cu cei de aceeași categorie. Costumele au completat prestațiile scenice, juriul apreciind deopotrivă tehnica, expresivitatea și

originalitatea fiecărei formații. Concurența a fost acerbă, iar Trofeul Euro Dance 2026 a fost câștigat de ansamblul „Hora Măxinenilor” de la Liceul Tehnologic „Matei Basarab” din localitatea Măxineni, județul Brăila. Premiul special al juriului a revenit formației „Românașul” din Buzău, pentru o interpretare excepțională. Alături de aceste distincții, au fost acordate premiile I, II și III pentru fiecare secțiune în parte, precum și numeroase diplome, festivitatea de premiere fiind momentul care a încheiat ziua într-o atmosferă încărcată de emoție. Colectivul de organizare format din profesori și elevi voluntari de la Liceul „Traian Lalescu” din Brănești au asigurat logistica și primirea participanților, organizarea și bunul mers al festivalului. Ajuns la a XI-a ediție, „Euro Dance” s-a consolidat ca unul dintre cele mai longevive și mai consistente concursuri de dans pentru copii din regiunea București-Ilfov, depășind de mult granițele unei simple competiții locale și devenind un loc de întâlnire pentru cei care promovează dansul în rândul copiilor. ■

George V. GRIGORE

Foto Liceul Traian Lalescu

Buftea

„Acasă, la rădăcină”, șezătoare pe scena Palatului Cultural

George V. GRIGORE

Foto: Petronela Axintioaiei Șfabu

gospodăria rurală. Costumele populare originale purtate de participanți au întărit autenticitatea fiecărui moment. Programul a inclus interpretări vocale, dansuri folclorice și sceneta de șezătoare, în care copii și adolescenți, alături de personaje mai vârstnice ale satului, au adus în fața publicului fragmente din viața comunităților rurale. A doua ediție a adus și noutăți - o interpretare la nai, iar pe masa de decor au apărut ouă roșii, detaliu în ton cu perioada de după Paște, a Săptămânii Luminate. Unul dintre momentele care a stârnit cele mai puternice reacții în sală a fost interpretarea piesei „Din Siret până la Prut”. Finalul serii a adus publicul mai aproape de scenă, într-o atmosferă relaxată, cu hore și jocuri pe muzica orchestrei „Lăutarii”, așa cum se întâmpla

odinioară în satele românești. Coordonatorul spectacolului a fost Petronela Axintioaiei Șfabu, profesor de canto popular la Centrul Cultural Buftea și la Liceul Tehnologic „Barbu A. Știrbey”. Publicul a fost format în special din cadre didactice, intenția organizatorilor fiind ca profesorii să se inspire și să-și îndrume elevii talentați către Centrul Cultural din oraș. Cât despre o eventuală a treia ediție, prof. Petronela Șfabu a că, dacă va avea loc, nu va fi o copie a edițiilor anterioare. ■

Palatul Cultural Buftea a devenit neîncăpător în seara de 17 aprilie, la cea de-a doua reprezentare a spectacolului „Șezătoare tradițională - Acasă, la rădăcină”, susținut la cererea publicului, după succesul din 27 martie, potrivit Buftea Smart. Spectacolul a păstrat structura primei ediții, cu aceleași grupuri pe scenă: Grupul Vocal Folcloric „Vatra Buftei” al Centrului Cultural Buftea, Grupul vocal folcloric „Glasul Satului” al Liceului „Barbu A. Știrbey și elevii clasei de canto popular. Pe scenă s-au aflat aproximativ 50 de participanți, cu vârste între 4 și 80 de ani, dintre care 24 au fost seniori, restul țineri și copii. Scena a fost amenajată, ca și la prima ediție, în stil tradițional, cu elemente de decor inspirate din

Spectacol interactiv la Casa de Cultură „Doamna Chiajna”

Anul acesta „Jepurașul de Paște” le-a pregătit micuților din Chiajna, o frumoasă piesă de teatru care i-a avut ca protagoniști pe actorii trupei Rampampam. În goana după fluturi, un băiețel și o fetiță pierd drumul către casă și ajung în minunata lume a bomboanelor. O lume extrem de dulce! Cu ajutorul Magicianului Timpului și a unei Enciclopedii fermecate ei au deschis porțile universului. A fost un spectacol interactiv pentru copiii de toate vârstele, distractiv și educativ în același timp. În data de 4 aprilie, la Casa de Cultură „Doamna Chiajna” copiii au explorat împreună cu actorii lumea basmelor, rostind formula magică: RAMPAMPAM!!! „PAM PAM” este o trupă de teatru muzical educativ pentru copii care își dorește ca prin spectacol, muzică și dans să arate celor mici lumea magică a teatrului... a poveștilor de astăzi... ancorate în realitate de zi cu zi! Unul dintre personaje este Pia, o fată energică și veselă, căreia îi place să cânte la pian, dar și cu vocea! De asemenea, Pia se simte cel mai bine alături de copii și știe o mulțime de jocuri interesante! ■

George V. GRIGORE

Măgurele

Ilfovul, bogat pentru că are multe rădăcini

În unele locuri timpul se oprește în loc și privește la oameni... Așa s-a întâmplat și la Măgurele unde, de cum treci pragul Casei „Ilie Micu” parcă te întorci în timp, iar amintirile devin coplesitoare. Relocată de pe alte coordonate ilfovene și reconstruită bucată cu bucată așa cum se făcea odinioară, ea nu este doar o casă – este o mărturie vie a unui mod de viață. Pe 5 aprilie două sărbători s-au întâlnit în Ilfov. Este vorba despre Duminica Floriilor care marchează intrarea Domnului în Ierusalim, începutul Săptămânii Patimilor și ziua tuturor celor care poartă nume de flori. Tot în această zi, la Măgurele, comunitatea bulgară celebrează Lăzărelul - o tradiție de peste 300 de ani, adusă în sudul României de strămoșii lor și păstrată până în prezent. Într-o lume în care obicei a dispărut din multe locuri, la Măgurele continuă să

trăiască și să impresioneze. La Măgurele au evoluat scenic Ansamblul „Lăzărițele”, Ansamblul Folcloric „Drag de Măgurele” și reprezentanții Asociației „Balgarski Izvori”, care au adus laolaltă copii, părinți și bunici, într-un spectacol al identității și al memoriei culturale. Cu prilejul sărbătorii Lăzărelului, costumele tradiționale bulgărești - unele vechi de peste 100 de ani - au fost scoase la lumină și puse din nou în valoare de iubitorii de tradiții. Astfel am avut la dispoziție o expoziție rară, care amintește că Ilfovul poartă în el mai multe povești din câte s-au spus până acum și că are mai multe rădăcini care țin tradiția încă legată de inimă și suflet. Pentru că tradițiile nu trăiesc doar în muzee, ci le întâlnim și în oameni. Ilfovul este bogat tocmai pentru că are mai multe rădăcini. Și pentru că știe să le cinstească pe toate. ■

George V. GRIGORE

Domnești

Tabără pascală la Parohia „Sf. Voievod Ștefan cel Mare”

Doina SCRIPA

În Joia Mare, Biserica „Sf. Voievod Ștefan cel Mare” din comuna Domnești a organizat o tabără pascală pentru copiii din parohie. Evenimentul a fost sprijinit de Primăria din localitate, această instituție fiind reprezentată de inspectorul Doina Scripa. Copiii care au participat la activitate au pictat și decorat ouă, atât prin metode tradiționale, cât și cu ceară

colorată, îmbinând tradiția cu actualitatea. Părintele paroh Ștefan Damian ne-a spus că pentru a da satisfacția muncii copiilor, a fost organizat un concurs pentru a stabili care au fost cele mai reușite ouă încondeiate. Asta, chiar dacă întreaga activitate a copiilor a fost apreciată. De asemenea, cei mici au colorat și pictat Icoana Învierii din morți a Domnului Isus Hristos, iar preotul Damian le-a împărtășit din teologia icoanei. ■

Vidra

Diversitate, educație și comunitate

Cristina ANGHELUȚĂ

În comuna Vidra, primăvara a fost sărbătorită prin oameni, tradiții și emoție, în cadrul Festivalului Intercultural „Bucuriile Primăverii”, organizat cu ocazia Zilei Internaționale a Romilor (8 aprilie). Cel mai apreciat moment a fost, fără îndoială, cel oferit de copii – elevi ai școlilor gimnaziale nr. 2 Crețești, nr. 3 Sintești și Școala nr. 2 Jilava – care au adus pe scenă dansuri, cântece și emoții autentice, demonstrând că tradițiile trăiesc prin fiecare generație. Evenimentul a adus împreună comunitatea și a pus în lumină diversitatea culturală. A fost o întâlnire între oameni, tradiții și generații. ■

Dobroești

Cei mai sinceri păstrători ai tradițiilor sunt copiii

Pentru că ei nu uită, iar ceea ce prinde rădăcini într-un copil rămâne acolo pentru totdeauna.

La Școala Gimnazială Nr. 2 din Fundeni-Dobroești, ora de religie s-a transformat într-o călătorie prin semnificația sărbătorii pascale. Sub îndrumarea profesorului Alexandru Olteanu, copiii au descoperit că în spatele fiecărui obicei de Paște se ascunde o poveste veche – despre jertfă, despre credință și despre speranța că binele învinge întotdeauna răul. Au înțeles că tradițiile nu sunt simple reguli de urmat, ci punți vii între generații – între bunicii care le-au trăit cu sfințenie, părinții care le păstrează cu drag și ei, cei care le vor duce mai departe. De ce vopsim ouă roșii? Ce punem în coșul pentru sfințit? De ce purtăm haine noi de Paște? Dincolo de răspunsurile la aceste întrebări, copiii au descoperit și care este rolul esențial al familiei în definirea identității noastre. Paștele se trăiește acasă de când ești mic - și îl înțelegi mai profund la ora de religie. O moștenire primită în familie, aprofundată la școală și purtată cu mândrie o viață întreagă. ■

Claudia NICULAE

Tradiții, culoare și multă energie în Parcul Mogoșoaia

Primăvara aduce bucurie, culoare și momente de petrecut împreună, în aer liber. Pomii au început să înverzească, florile se deschid la soare, iar copiii dansează pe alee. Totul suna a invitație la celebrarea Sărbătorii Pascale într-un cadru natural deosebit, în Parcul Mogoșoaia, printr-un eveniment dedicat întregii familii. Pe 12 aprilie, Parcul Mogoșoaia i-a invitat pe cei mici la activități interactive și ateliere creative, întâlniri cu personaje îndrăgite, iar atmosfera a fost completată de momente artistice și muzică live. Au fost organizate activități recreative - desene pe asfalt, vânătoare de ouă, momente artistice

susținute de Grupul de dans al Centrului Cultural Mogoșoaia și un concert Leca Dragoș & Taraful Emil Poke. Copiii Centrului Cultural Mogoșoaia ne-au dat întâlnire chiar în inima parcului. Cu emoție, zâmbete și entuziasm, cei mici au pregătit un moment special despre tradiții, culoare și bucuria de a fi împreună. A fost o zi de primăvară plină de energie, tradiție și voie bună! Organizatori au fost Primăria Comunei Mogoșoaia, Centrul Cultural Mogoșoaia, în parteneriat cu Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov al Consiliului Județean Ilfov. ■

George V. GRIGORE

Clinceni, o casă care păstrează timpul

Există case în Ilfov care nu îmbătrânesc. Se odihnesc. Construită în 1925 și restaurată cu grijă în 2000 de familia Tudor, această gospodărie din Clinceni e mai mult decât o locuință - e o mărturie vie că frumusețea autentică rezistă. Pridvorul alb, acoperișul roșu, grădina plină de narcise și magnolii înflorite - totul pare așezat acolo de o mână grijulie, nu de întâmplare.

Nu o găsești pe nicio hartă turistică. Dar cei care o știu înțeleg de ce Ilfovul ascunde comori pe care merită să le cauți. Centrul Județean pentru Cultură Ilfov vă invită să redescoperiți frumusețea județului. ■

Cornetu, în floare

Există locuri în Ilfov unde primăvara se simte altfel. La Cornetu, magnoliile din curțile oamenilor formează un adevărat drum al florilor în jurul parohiei - o imagine pe care nu o găsești în niciun ghid turistic, dar pe care cei de aici o știu de o viață. Un peisaj care îți taie răsuflarea și îți amintește că frumosul trăiește în lucrurile simple, la doi pași de casă. ■

Chitila - sub aripa primăverii

Nu toate poveștile din Ilfov încep cu „a fost odată”. Unele se întâmplă chiar acum, la câțiva pași de agitația drumului.

La Chitila, natura își scrie propria poveste. Sus, siluetele elegante ale berzelor punctează cerul, găsindu-și locul pe înălțimile localității. Este o imagine a regăsirii - ca un călător care se întoarce acasă, unde îi este bine, unde îl așteaptă tot ce îi este drag, după o lungă călătorie prin lumi pe care poate le-a admirat, dar care nu i-au fost niciodată „acasă”. Jos, la nivelul pașilor noștri, magnoliile au înflorit spectaculos în violet aprins, de parcă întreaga localitate s-ar fi gătit de sărbătoare. Petalele lor catifelate par să salute fiecare trecător și fiecare zbor, creând un decor de o frumusețe rară care nu are nevoie de nicio coordonată pe hartă.

Dacă ai noroc și ochii deschiși, poți surprinde acest dialog tăcut între pământ și cer - siluetele albe ale berzelor și explozia de culoare de dedesubt. Este liniștea care ocrotește și frumusețea care încă mai are secrete de oferit. Vino să descoperi Chitila - și lasă vestitorii primăverii să îți spună povestea renașterii. ■

Aurul de la marginea Jilavei: O îmbrățișare între natură și istorie

Există momente când Ilfovul ne reamintește, cu o simplitate copleșitoare, cât de norocoși suntem să trăim atât de aproape de frumos.

La marginea comunei Jilava, timpul pare să fi încetinit.

Natura pictează aici unul dintre cele mai frumoase tablouri ale primăverii. Un ocean de rapiță, de un galben intens, pare să „îmbrățișeze” verdele crud al ultimelor pălcuri din legendarii Codrii Vlăsiei.

Privind acest orizont, simți cum istoria vechii păduri - care odinioară ocrotea aceste locuri - respiră încă prin fiecare frunză. Și oferă, la fel ca și atunci, liniște și adăpost.

Vă invităm ca, în weekend, să lăsați în urmă agitația și să vă oferiți darul regăsirii în natură.

Fie că alegeți o plimbare relaxantă cu bicicleta sau vreți să surprindeți în fotografii „ora de aur”, de dinaintea apusului - când lumina caldă mângâie câmpul și aprinde contrastul dintre galbenul solar și albastrul cerului - câmpurile comunei Jilava vă așteaptă.

Să ne bucurăm de aceste peisaje de poveste.

Să le protejăm.

Și să fim recunoscători pentru liniștea pe care o găsim atât de aproape de casă. Este o lecție de istorie vie și de frumusețe pură, pe care Ilfovul ne-o oferă, zi de zi. ■

Parcul Bragadiru - natura își face cuib

Există locuri care nu au nevoie de prea multe cuvinte. Parcul Bragadiru este unul dintre ele.

La câțiva pași de agitația orașului, lacul din parc adăpostește o lume aparte - lebede albe care plutesc cu o grație aproape regală, cuiburi ascunse printre stufuri, oglinda apei care dublează cerul.

Dacă ești atent, poți vedea o lebedă clocind în cuibul ei împletit din trestie - o imagine rar întâlnită, discretă și profund emoționantă. Viața care se pregătește. Liniștea care ocrotește.

Parcul Bragadiru este un loc pentru plimbări în familie, pentru fotografii care merită păstrate, pentru momentele în care

simți că natura urbană mai are încă secrete frumoase de oferit.

Vino să descoperi Bragadiru - și lasă lebedele să îți spună povestea primăverii. ■

Tușe finale la Casa lui Lișcă

de George V. GRIGORE

Acum când primăvara ne îmbie la plimbare prin natură sau prin parcurile amenajate ale orașelor ilfovene, printre florile plâpânde ale parcului din Bufta și statuile monumentale care ne provoacă la meditație, se fac ultimele finisaje la un monument architectural

din tezaurul vernacular al județului. Este vorba despre „Casa lui Lișcă”, o construcție din jurul anului 1935, care își trăiește din nou povestea. Mutată și restaurată de echipa cordonată de Asociația „Monumente Renăscute” din Corbeanca casa își recapătă farmecul - de

la structura inițială a scheletului din lemn și paiantă, până la detaliile decorative care o fac unică în peisaj. Exteriorul este aproape gata, iar interiorul prinde viață, pas cu pas, urmând mobilarea „de epocă” și acordarea „identității” locale specifice.

Proiectul este susținut de Consiliul Județean Ilfov prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov. Ne vom vedea curând la deschiderea acestui nou monument vernacular ilfovean! ■

„Casa Drăgănescu” din Brănești – o bijuterie a arhitecturii țărănești din prima jumătate a secolului XX

de prof. Marius Ovidiu SEBE

Acum când în cadrul proiectului de salvare vernaculară a unor case vechi din județul Ilfov sunt strămutate și renovate unele imobile, în comuna Brănești, încă se mai păstrează câteva locuințe și clădiri vechi, cu valoare pentru patrimoniul

local și chiar județean. Una dintre ele este „Casa Drăgănescu”, o rară bijuterie arhitecturală, reprezentativă pentru stilul țărănesc din prima

jumătate a secolului XX. Din păcate, casa prezintă semne vizibile de degradare, iar conservarea și consolidarea ei sunt o urgență. Această parte din identitatea localității merită salvată și pusă în valoare pentru generațiile viitoare. Dacă este

posibilă includerea acesteia în cadrul proiectului deja pornit, va fi o gură de oxigen pentru „Casa Drăgănescu”, care poate deveni parte din acest patrimoniu vernacular ilfovean salvat pentru noi și pentru generațiile viitoare. ■

Fortul 13 Jilava, vizitat de experți ai Consiliului Europei

Fortul 13 Jilava stărnește curiozitatea nu doar localnicilor sau celor interesați de istoria perioadei comuniste din România, ci și experților europeni.

În contextul unei vizite pe care au efectuat-o în luna aprilie la Penitenciarul București-Jilava, experți în domeniul medical al Consiliului Europei au vizitat

și obiectivul Fortul 13 Jilava. Cu această ocazie, aceștia au cerut informații despre istoria fortului și despre istoria sistemului penitenciar românesc din perioada comunistă, ilustrată prin evenimentele petrecute de-a lungul anilor în vechea închisoare. După turul ghidat al fortului, delegația de experți s-a întâlnit cu personalul medical al penitenciarului, având ocazia să discute deschis aspecte legate de practica medicală din sistemul penitenciar românesc. Fortul 13 Jilava este în curs de transformare într-un memorial oficial și muzeu, prin demersuri ale Consiliului Județean Ilfov și Administrației Naționale a Penitenciarelor, vizitarea lui fiind o experiență puternică de conștientizare a suferințelor îndurate de personalități marcante ale vieții interbelice românești.

Detenția era caracterizată prin condiții inumane, gardieni brutali, celule subterane supraaglomerate și execuții. Fortul 13 Jilava este un fost fort militar (1870-1890) transformat în închisoare de maximă securitate și loc al terorii comuniste, astăzi monument istoric și memorial. Situat lângă București, a fost locul unde mii de deținuți politici au fost închiși și torturați între 1948-1964. ■

de Antuanela ROȘIORU

O familie. O vocație. O credință

de Claudia NICULAE

În februarie 2026, Biserica Ortodoxă Română a canonizat 16 Sfinte Femei Românce cu viață sfântă - mucenițe, monahii, soții și mame care au mărturisit credința prin rugăciune, faptă și jertfă. Chipurile lor au fost date la lumină de mâinile lui Răzvan și Mihaelei Bădescu din Bufta, iconari ilfoveni care duc mai departe, cu evlavie și măiestrie, o tradiție vie. Ilfovul cinstește astăzi, prin ei, toate femeile care au purtat lumina mai departe. Răzvan și Mihaela Bădescu și-au dedicat o parte importantă din viața unui

meșteșug rar - acela de a da chip sfințeniei prin culoare și credință. După cum au povestit într-un interviu realizat de Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, cei doi s-au cunoscut la examenul de admitere la facultate, iar în 2023, după examenul de licență s-au căsătorit.

„Îmi aduc aminte foarte bine momentul în care am simțit că icoana este drumul pe care am simțit că vreau să merg. În anul II de facultate. A fost o alegere asumată a mea pentru ceea ce a vrut Dumnezeu pentru mine.”

Răzvan Bădescu

Lucrările lor se găsesc în biserici din România și din lume, fiecare icoană purtând în ea nu doar talent, ci și rugăciune. Pentru că, așa cum spune Răzvan Bădescu, icoana nu este doar artă - este o fereastră către Împărăția lui Dumnezeu.

„Îmi aduc aminte foarte bine de acest moment. Eram copil și îmi plăcea să merg la biserică foarte mult. Am simțit acest imbold de a îmbina Biserica cu activitatea care mie îmi aducea cea mai mare bucurie.”

Mihaela Bădescu

I-am întâlnit în preajma Paștelui și i-am întrebat ce înseamnă pentru ei această sărbătoare - ca oameni care au lăsat atâta frumusețe sacră în urmă. Răspunsul lor este un dar pentru toți cei care mai cred că frumusețea autentică nu se cumpără - se trăiește. Cei doi spun că în momentul în care

pictezi icoane te afli într-o permanentă schimbare. „Nu poți să spui că pictezi

icoane și după ce te oprești repeți același proces. Este un proces de creștere continuă”.

Iar talentul și pasiunea le transmit mai departe, învățându-și studenții despre iconografie și despre cum pot duce această artă mai departe.

„Avem bucuria de a întâlni oameni tineri, doritori să meargă pe acest drum al icoanelor. Icoana este practic o mărturisire de credință. Ne bucurăm să-i avem aproape și sperăm ca în timp să-i avem alături mai mult decât colegi”.

„Arta icoanei este mai mult decât artă pentru că este o meserie care ține de biserică și de tradiția bisericii”.

Când pun aurul pe icoane spun că se simt asemenea magilor care în momentul în care s-a născut Hristos au dus aur, smirnă și tămâie, cele mai scumpe lucruri care puteau fi date cadou pe vremea aceea. Recunoașterea talentului lor este o mare responsabilitate. Cu cât lucrurile pe care le fac primesc recunoaștere mai mare, cu atât responsabilitatea este mai mare, pentru că și greșeala este mai greu de uitat. Sfatul pentru generațiile care vin - să se raporteze la învățăturile bisericii în orice lucru vor să facă.

Un dialog despre tradiție, continuitate și ceea ce rămâne dincolo de timp. ■

Iubitorii de artă din Ilfov invitați la „Anuala de Artă Plastică Religioasă și Restaurare 2026”

Avem pictori minunați care au atelierul de creație în Ilfov, dar avem și profesori îndrumători de desen și arte plastice care diriguiesc tinerele talente ilfovene în aceste frumoase arte. De aceea, Asociația Filială Artă Plastică Religioasă și Restaurare a UAP din România și Muzeul Național al Satului „Dimitrie Gusti” îi invită să ia parte la Anuala de Artă Plastică Religioasă și Restaurare 2026, un eveniment dedicat întâlnirii dintre artă, spiritualitate și memorie culturală. Expoziția reunește lucrări semnate de artiști plastici profesioniști, membri ai Filialei de Artă Plastică Religioasă și Restaurare a UAP din România, alături de alți membri ai Uniunii Artiștilor Plastici din România, studenți ai universităților de artă din România, artiști și restauratori din muzee, precum și creatori cu o activitate remarcabilă în domeniul artelor vizuale, care prin sensibilitate și vocație dau chip vizibil patrimoniului spiritual și cultural. Vernisată de Florii, expoziția aduce împreună prospețimea expresiei tinere și forța numelor consacrate, într-un dialog al formelor, al culorii și al credinței. Evenimentul continuă astfel o tradiție artistică deja bine conturată, în care diversitatea limbajelor vizuale și libertatea de expresie se întâlnesc firesc cu respectul pentru sacru și pentru patrimoniu. ■

de George V. GRIGORE

Un ilfovean cu care ne mândrim

Prof. Marin Cazacu, violoncelistul din Vidra, directorul Filarmonicii „George Enescu”

Filarmonica George Enescu este prima și cea mai importantă orchestră simfonică din România. O deschizătoare de drumuri din 1868, la intersecția culturii naționale și internaționale. Considerată un far cultural de peste 150 de ani, Filarmonica George Enescu reunește artiști și public, hrănind spiritual și deschizând o perspectivă rafinată asupra vieții.

Acestea sunt lucruri care se știu. Ce se știe mai puțin, însă, chiar și în județul nostru, este că din aprilie 2022, directorul Filarmonicii este violoncelistul Marin Cazacu, un filarmonist cu experiență și solist al acesteia, profesor universitar și unul dintre cei mai apreciați muzicieni români din ultimele decenii. Prof. Marin Cazacu este originar

din comuna Vidra, județul Ilfov. Absolvent al Liceului Dinu Lipatti din București și al Conservatorului „Ciprian Porumbescu”, a devenit solist concertist al Filarmonicii „George Enescu” din 1983, iar din 1992 predă la Universitatea Națională de Muzică din București. În 1999, Marin Cazacu a înființat Festivalul Internațional Enescu și muzica lumii, care se desfășoară în fiecare vară la Sinaia, în preajma aniversării zilei de naștere a marelui muzician

(19 august 1881). În anul 2004 a fost decorat cu Ordinul Meritul cultural în grad de Cavaler, în 2006 a obținut titlul de Doctor în Muzică cu *Soma cum laude*, susținând lucrarea *Concertele pentru violoncel și orchestră în creația românească de la Constantin Dimitrescu la Pascal Bentoiu*, iar în 2017 a primit Ordinul Steaua Italiei. De asemenea a fost distins cu Ordinul Artelor și Literelor în grad de Cavaler, una dintre cele mai prestigioase recunoașteri culturale acordate

de statul francez. De-a lungul carierei, a cântat pe scene importante din întreaga lume și a format numeroși tineri muzicieni, fiind recunoscut pentru generozitatea și dedicarea sa în formarea noilor generații de artiști. Este, de asemenea, apreciat pentru capacitatea sa de a dăruși fără a aștepta ceva în schimb, o trăsătură pe care o atribuie rădăcinilor sale din mediul rural. Începând din 2008 a dezvoltat proiectul Orchestrelor Naționale de Tineret ale României, care cuprinde Orchestra Română de Tineret, Orchestra Națională

Simfonică a României, Orchestra Sinfonietta și Orchestra Junior. Marin Cazacu cântă pe un violoncel Lorenzo Ventapane (1820). În septembrie 2023, în preajma aniversării zilei de naștere și a Zilei Internaționale a Muzicii, Romfilatelia a dedicat un produs filatelic special prof. Marin Cazacu, născut în Vidra, Ilfov. ■

☞ Cătălin DRAGOMIR

FESTIVALUL JUDEȚEAN DE FOLCLOR „FLORI DE CÂMPIE”
EDIȚIA I

Vineri, 22 mai 2026, ora 10:00
Casa de Cultură „Doamna Chiajna”,
comuna Chiajna, județul Ilfov

Un eveniment dedicat promovării tradițiilor
autentice românești și copiilor care duc mai departe
cântecul, jocul și portul popular.

Organizatori:

Concurs județean de folclor la Chiajna

Școala Gimnazială „Petru Rareș” din Chiajna organizează în data de 22 mai 2026, prima ediție a Festivalului județean de folclor „Flori de câmpie”.

- concursul va avea următoarele secțiuni:
- Soliști vocali (8-14 ani)
- Ansambluri de dansuri populare (8-14 ani). Participanții sunt împărțiți pe două categorii de vârstă: 8-10 ani și 11-14 ani

Probe de concurs:

- Interpretare vocală din repertoriul național (cu acompaniament)
- Probă de baraj (dacă este cazul) – interpretare live fără acompaniament
- Suite de dansuri populare (max. 7 minute) pentru ansambluri. ■

La Piscu, „Muzeul cântă”

Începând cu ultima sâmbătă din luna aprilie, la Muzeul Atelier „Școala de la Piscu”, din Ciolpani, a fost reluat proiectul „Muzeul cântă”. Este vorba despre un nou sezon muzical la muzeu, cu intrare liberă, dar „cu donații la ieșire”. „Pământul ne vorbește” - Cel mai bun povestitor al trecutului, pământul poartă în el și duce mai departe semne de la cei ce au fost. Concertul nostru reface, într-o cheie personală, istoria mai multor cântece

păstrate pe tablite de argilă, incrustate pe vase de lut sau cioplite pe stele funerare. Punctăm cu câteva versuri antice. Muzica lutului va răsună în Muzeul Lutului, anunță organizatorii acestui muzeu particular. În seriile muzicale de aici îi puteți asculta pe Călin Torsan (fluiere, ocarina (de lut), lectură), Dodo (bas și negative) și Marius Achim (percuție electronică), cu care v-ați mai întâlnit și la alte evenimente organizate la Piscu. ■

☞ Cătălin DRAGOMIR

Tiparnița lui Antim Ivireanul de la Mănăstirea Snagov

După cum se știe, Mănăstirea Snagov a fost ridicată pe o insulă în mijlocul apelor lacului cu același nume, „spre a fi apărată și izolată de lumea cea păcătoasă”. Se spune că mănăstirea este una din ctitoriile domniei târzii a lui Mircea cel Bătrân, fiind prima dată atestată documentar în anul 1408. A fost refăcută de mai multe ori de alți domnitori (Vlad Tepeș, Mircea Ciobanul, Neagoe Basarab). În prezent mai sunt vizibile doar biserica, un turn și o fântână. Biserica are trei hramuri: 26 septembrie (Sfântul Voievod Neagoe Basarab - ctitorul actualei biserici), 26 septembrie (Sfântul Antim Ivireanul - stareț al mănăstirii) și 21 noiembrie (Intrarea în Biserică a Maicii Domnului, cel mai vechi dintre aceste hramuri). Insula snagoveană a fost cedată gratuit Patriarhiei Române de către Primăria Snagov și este administrată de Arhiepiscopia Bucureștilor. Aici se mai țese și taina unui mormânt voievodal, mormânt al marelui domnitor Vlad Tepeș... Pe lângă aceste realități sau legende aici a fost locul în care s-au tipărit importante cărți ale fondului cultural și al cultului din România și nu numai. Cel care a ridicat cultura românească folosindu-se de această locație a fost Antim Ivireanul, numit și Sfântul Ierarh Martir Antim Ivireanul, cel care a fost un autor, tipograf, gravor, teolog, episcop și mitropolit român de origine georgiană. Mitropolit de București, autor al unor celebre Didahii, ce reprezintă o colecție de predici folosite la Marile Sărbători de peste an, Antim Ivireanul a fost o personalitate culturală remarcabilă a literaturii române vechi. A fost cel care a înființat prima bibliotecă publică în Bucureștiul de astăzi, în secolul XVIII. Născut probabil în 1650, în Iveria (Georgia sau Gruzia), a

Foto: Ziarul Lumină

fost ucis cândva în intervalul septembrie-octombrie 1716 de către ostașii turci. „Nu se știe până astăzi – după cum sublinia Gabriel Ștrempel – în ce an s-a născut și în ce parte a Georgiei”. În lucrările sale își atribuie originea georgiană numindu-se: „Antim georgian de neam”, „Antim ieromonahul, tipograful din Iveria”. Luat de tânărl în robie de turci și dus la Constantinopol, este ulterior eliberat, trăind în preajma Patriarhiei ecumenice, unde a învățat sculptura în lemn, caligrafia, pictura, broderia, precum și limbile greacă, arabă și turcă; probabil, tot în aceea perioadă a fost călugărit sub numele Antim și hirotonit ieromonah. În Țara Românească, prin 1689-1690 a fost adus de Constantin Brâncoveanu. Aici a învățat limbile română și slavonă, precum și meșteșugul tiparului. În 1691 i s-a încredințat conducerea tipografiei domnești din București, în care a imprimat 4 cărți. Aici au văzut lumina tiparului: *Învățăturile lui Vasile Macedoneanul către fiul său Leon* (1691, limba greacă), *Slujba Sf. Paraschiva*

și a Sf. Grigore Decapoliul (1692, limba română), *Evangheliarul greco-român* (1693) și *Psaltirea* (1694, limba română). După anul 1696, când a fost numit egumen la Mănăstirea Snagov, unde a mutat și tipografia, imprimă 15 cărți (7 grecești, 5 românești, una slavonă, una slavo-română, una greco-arabă), între care se pot menționa: *Antologhionul* (1697), *Mărturisirea ortodoxă a lui Petru Movilă* (1699), *Proschinatarul Sf. Munte Athos* (1701, grecește), *Liturghierul greco-arab* (1701, una dintre primele cărți tipărite cu caractere arabe din lume), *Evanghelia* (1697), *Acatistul Născătoarei de Dumnezeu* (1698), *Carte sau lumină* (1699), *Învățăturile creștinești* (1700), *Floarea darurilor* (1701), toate cărțile în românește. Între anii 1701 și 1705 și-a reluat activitatea la București, unde a tipărit alte 15 cărți (11 grecești, 2 românești, una slavo-română, una greco-arabă), între care: *Ceaslovul greco-arab* (1702) și *Noul Testament* (1703), prima ediție a acestuia în Țara Românească. Pe data de 16 martie 1705 a fost ales

episcop de Vâlcea, unde unde înființează o tipografie, la Mănăstirea Govora. Aici tipărește 9 cărți. Trei ani mai târziu a fost ales mitropolit al Ungrovlahiei. Înființează la Râmnicu Vâlcea o nouă tipografie, iar în clădirile fostei mitropolii a Țării Românești de la Târgoviște, reactivează vechea tiparniță. În 1715, tipografia a fost mutată de la Târgoviște la București.

Cel mai mare tipograf din cultura medievală românească

Prin tipografiile înființate cu sprijinul lui Petru Movilă, fiu de voievod moldovean ajuns mitropolitul Kievului, cărțile religioase se răspândesc și contribuie la unificarea limbii române literare. Tipograf, redactor, editor, creator de limbaj bisericesc în limba română, prin cele 63 tipăriri, lucrute de el însuși, coordonate sau patronate, în limbi diferite și de o mare diversitate, prin numeroșii ucenici pe care i-a format, este considerat - alături de Diaconul Coresi - cel mai mare tipograf din cultura medievală românească.

A avut un rol însemnat în introducerea completă și definitivă a limbii române în slujbă. Deși româna nu era limba sa nativă, a reușit să creeze o limbă liturgică românească limpede, care a fost înțeleasă de contemporanii săi și este folosită până astăzi. Prin activitatea sa tipografică, a sprijinit și alte popoare ortodoxe, imprimând cărți pentru slavi, greci și arabi (din Patriarhia Antiohiei). Este și autorul unei remarcabile opere tipografice multi-script, *Liturghierul greco-arab* din 1701, care a fost una dintre primele cărți tipărite cu litere mobile din lume având caractere arabe. ■

Surse: arhiepiscopiabucurestilor.ro, fundatiasnagov.ro, enciclopediaromaniei.ro

George V. GRIGORE

Ansamblul de Monumente Istorice al Mănăstirii Căldărușani, Premiul Special al Juriului la Trienala Națională de Restaurare 2025

Antuanela ROSIORU

În numărul anterior al publicației Condele Ilfovene, am scris despre unul din premiile acordate la Trienala Națională de Restaurare 2025. Era vorba despre Biserica „Sf. Nicolae Sitaru” Balamuci din Grădișteea.

Motivația juriului

„Lucrările de intervenție care au presupus soluții tehnice dificile, incluzând extragerea de pictură și expunerea acesteia, demolări parțiale și reconstituiri s-au realizat păstrând coerența de ansamblu fără alterarea fondului original de deosebită valoare”.

Nu a fost singurul obiectiv ilfovean premiat. Astăzi ne referim la un alt lăcaș de cult din județul nostru, premiat în cadrul aceleiași competiții. Este vorba despre Biserica „Sfântul Dimitrie” și Biserica „Sfântul Ioan Evanghelistul” din Ansamblul de Monumente Istorice al Mănăstirii Căldărușani - Sat Lipia, Comuna Nuci, care a primit Premiul Special al Juriului la categoria „Ansambluri arhitecturale”. Biserica „Sf. Dimitrie” din cadrul Mănăstirii Căldărușani este cea mai mare biserică dintre ctitoriile domnitorului Matei Basarab, construită la 1638. Proiectul pentru „Conservarea, protejarea, promovarea și dezvoltarea patrimoniului cultural din Ansamblul de Monumente istorice al Mănăstirii Căldărușani” a început în 2017 și a avut în vedere două dintre clădirile monument istoric ale mănăstirii: Biserica „Sfântul Dimitrie din cetate” și „Biserica „Sfântul Ioan Evanghelistul”, din cimitir. În cadrul proiectului, la ambele biserici au făcut intervenții de arhitectură, structură, instalații, dar și pentru componentele artistice: piatră, pictură și

lemn. Fondurile, de aproximativ 22,3 milioane lei, au fost atrase de Consiliul Județean Ilfov. Aproape 3 milioane de lei au reprezentat contribuția proprie a CJ Ilfov. Mănăstirea Căldărușani este monument istoric și face parte din patrimoniul cultural național. Numele mănăstirii provine de la configurația locului, care are aspectul unei căldări. În muzeul mănăstirii se află un important tezaur cu obiecte bisericești din

aur și din argint. Este una dintre cele mai mari și mai vechi mănăstiri ortodoxe din Muntenia. Se află la 25 de kilometri de București, pe malul lacului Căldărușani, pe teritoriul comunei Gruiu, în județul Ilfov. Ansamblul monahal de la Căldărușani este compus din: biserica mare (Sf. Dimitrie), zidită în centru; chiliile, așezate inițial pe trei laturi; zidul de răsărit; turnul clopotniță; biserica din cimitir (Sf. Ioan Evanghelistul). ■

„Inginerul Raiului”, proiectantul izolării antiseismice a Acceleratorului de la Centrul de Fizică Nucleară de la Măgurele

Victor COLONELU regizor de film

În urmă cu mai bine de patru decenii, patrimoniul arhitectural al Micului Paris a fost distrus, făcându-se loc blocurilor. Au fost însă și oameni care au înțeles adevărata dimensiune a dezastrului și au încercat să salveze câte ceva. Unul dintre aceștia a fost inginerul Eugeniu Iordăchescu, supranumit și „Inginerul

Raiului”. Asta pentru că a contribuit la salvarea mai multor lăcașuri de cult prin metoda translatării. Prin tehnica sa ingenioasă, inginerul a salvat de la demolare atât biserici, cât și blocuri, precum și alte tipuri de construcții. Consultând diverse materiale de arhivă și diverse articole ale vremii, pot expune personalitatea marelui inginer constructor.

Inginerul Eugeniu Iordăchescu s-a născut la Brăila, în 1929. A urmat Liceul „Nicolae Bălcescu” din oraș, apoi Facultatea de Poduri și Construcții Masive de la Institutul de Construcții din București. A obținut titlul de doctor în 1984 cu o temă începută în 1976 referitoare la calculul, proiectarea și tehnologia lucrărilor de deplasarea clădirilor. Printre proiectele majore pe care le-a realizat se numără Combinatul de Cauciuc Jilava, Fabrica de încălțăminte „GUBAN” și Fabrica de țesături de la Sfântu Gheorghe. A lucrat ca director general în cadrul Primăriei București (1962-1972) și ulterior a fost director la Institutul Proiect București. O lucrare deosebită a reprezentat-o izolarea antiseismică a Acceleratorului de la Centrul de Fizică Nucleară de la Măgurele, prin folosirea izolatoarelor

antiseismici tip „Cerber”. A fost și cadru didactic în învățământul superior ca asistent la Institutul de Petrol, Gaze și Geologie și la Institutul de Construcții București. Ing. Eugeniu Iordăchescu a fost inițiatorul și coordonatorul unui amplu proces de mutare prin translație a unui număr de 29 de clădiri, dintre care 13 lăcașuri bisericesti sau mănăstiri. Prima biserică salvată de la demolare a fost „Schitul Maicilor” din București, o mica biserică ortodoxă, construită în 1725. În iunie 1982 aceasta a fost translatată 245 m în spatele noilor construcții. Lista ansamblurilor salvate continuă cu bisericile Olari, Sfântul Iacob, Capra din Pantelimon, Mihaï Vodă cu clopotnița, Mănăstirea Antim, Petru Iacob din Reșița, Sfântul Ioan, Sfântul Gheorghe, Sfântul Ștefan, „Cuibul cu barză”, Domnița Bălașa, Biserica

Mănăstirii Râmeț, Palatul Sinodal și altele. S-au translatat blocuri pe Bl-dul Ștefan cel Mare, vizavi de Stadionul Dinamo, un bloc cu 3 etaje de la Piața Iancului, Blocul A2 din Alba Iulia, precum și alte case istorice. Pentru activitatea sa laborioasă a fost decorat cu „Ordinul Muncii” Clasa a III-a. S-a stins în 2019. ■

Foto: Angelo&George blog

Sarmiza Bilcescu, o poveste din istoria Ilfovului Anual Baroul Ilfov acordă distincția „Sarmiza Bilcescu”

Claudia NICOLAE, Antuanela ROȘIORU

Puțini știu că numele județului Ilfov este legat de una dintre cele mai impresionante povești de viață din istoria României și a Europei. Sarmiza Bilcescu s-a născut la 25 aprilie 1867, fiica lui Dimitrie Bilcescu (originar din satul Bilcești, fost Bogătești – jud. Muscel), fost șef al Controlului Finanelor în vremea domnitorului Barbu Știrbey, și a Mariei Georgian (rudă apropiată a Mitropolitului Georgian). În copilărie și adolescență, Sarmiza a petrecut mult timp în casa familiei de la Florica (jud. Argeș), unde locuiau Brătienii. Între ea și copiii lui Ion Brătianu (Sabina, Ionel, Dinu, Vintilă, Maria, Tatiana și Pia) s-a legat o strânsă prietenie. A fost prima româncă avocat și prima femeie din Europa care a obținut licența

în drept la Universitatea din Paris. A fost, de asemenea, prima femeie din lume care a obținut doctoratul în Drept. În anul 1891, Sarmiza Bilcescu a fost admisă în Baroul Ilfov, instituție care, la acea vreme, includea și Bucureștiul. Astfel, numele Ilfovului rămâne legat de recunoașterea oficială a unei femei care a sfidat prejudecățile vremii și a deschis drumuri pentru generațiile care au urmat. A învățat limba engleză pentru a se înțelege cu viitoarea Regină Maria, atunci când îi preda lecții de limba română. La Palat se ducea îmbrăcată în costum național, susținea împreună cu Regina concerte la pian, dezvoltând o prietenie trainică. Împreună cu Alexandrina Gr. Cantacuzino, Elena Gen. Ferticari, Zefira Col. Voiculescu, Cecilia Cuțescu Storck, Hortensia Cosma, Ana Al. Lahovary, Aretia Tătărescu, Elena Odobescu, Tzigara Sarmucaș, juriza concursurile de cusături tradiționale (scoarțe) organizate anual de societatea Țesătoarea, în perioada 1928-1942, la Casa Femeii din București. Într-o epocă în care accesul femeilor la educație superioară era privit cu suspiciune, Sarmiza Bilcescu a ales curajul, studiul și demnitatea. La Sorbona, acolo

unde prezența unei femei în sala de curs stârnea uimire, ea a demonstrat că inteligența nu are gen, iar valoarea nu poate fi îngrădită. Sarmiza Bilcescu Alimăneștianu a deschis chiar ea, în zona Muscel, centre pentru confecționarea costumelor populare, ateliere de cusătorie națională, astfel încât menținea și consolida vechile tradiții gospodărești de la sate. Aceste ateliere ofereau de lucru sâtenelor pe timpul iernii, iar cusăturile tradiționale executate participau la expoziții naționale și internaționale, fiind chiar vândute peste hotare. Deși nu a pledat niciodată la bară,

contribuția sa a depășit cu mult profesia juridică. A susținut educația femeilor și a rămas un simbol al perseverenței, eleganței intelectuale și al luptei purtate prin forța minții. Baroul Ilfov acordă anual distincția „Sarmiza Bilcescu”, ca semn de recunoaștere a autenticității acestui reper feminin, o poveste din istoria Ilfovului spre care privim cu inspirație și mândrie. ■

O călătorie la Mănăstirea Pasărea în anul 1868

Publicistul și scriitorul Iosif Vulcan consemnează impresiile sale de călătorie la Mănăstirea Pasărea în articolul „Suveniruri de călătorie”, apărut în revista Familia. Foia enciclopedică și beletristică cu ilustrațiuni, publicată la Pesta, în anul 1868. Autorul oferă o imagine valoroasă

asupra vieții monahale și a împrejurimilor acesteia, la scurt timp după secularizarea averilor mănăstirești. Drumul către mănăstire nu era lipsit de dificultăți, trecerea prin pădure fiind descrisă ca primejdioasă și anevoioasă, fapt ce sporea farmecul și misterul locului. Odată ajuns la destinație,

Vulcan remarcă ospitalitatea călduroasă a maicilor, care îl primesc cu bunăvoință și deschidere. De asemenea, el se arată interesat de educația elevelor, ca urmare a școlii recent înființate în timpul domniei lui Alexandru Ioan Cuza, semn al preocupării pentru educație și modernizare în cadrul așezământului monahal. Un aspect deosebit de important surprins în relatarea sa este legat de exprimarea în limba română și de forma scrierii acesteia. Perioada în care Vulcan își redactează impresiile coincide cu tranziția recentă de la alfabetul chirilic la grafia latină, proces esențial pentru modernizarea culturii române. Stilul său reflectă această etapă de adaptare și consolidare a limbii literare, fiind preocupat de claritate, coerență și apropierea de normele occidentale. Astfel, textul nu este doar o simplă descriere de călătorie, ci și o mărturie a transformărilor culturale și lingvistice ale epocii. Relatarea lui Iosif Vulcan surprinde, așadar, nu doar frumusețea și liniștea Mănăstirii Pasărea, ci și schimbările profunde prin care trecea societatea românească, atât în plan social și educațional, cât și în cel

al identității lingvistice și culturale. „Familia. Foia enciclopedică și beletristică cu ilustrațiuni” a fost o revistă enciclopedică de cultură și literatură, una dintre cele mai valoroase publicații transilvănene din a doua jumătate a secolului al XIX-lea. A fost înființată în 1865, la Pesta, unde a apărut între 1865 și 1880 sub conducerea lui Iosif Vulcan, iar ulterior la Oradea, între 1880 și 1906. În paginile sale au publicat numeroase personalități ale culturii române. În revista Familia și-a făcut debutul Mihai Eminescu cu poezia „De-aș avea...”, urmată de „Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie”. Tot Iosif Vulcan a fost cel care i-a schimbat numele din Eminovici în Eminescu. Prin conținutul său, Familia milita deschis pentru unitatea spirituală a tuturor românilor. Printre colaboratorii săi s-au numărat Vasile Alecsandri, Andrei Bărbănteanu, Dimitrie Bolintineanu, Timotei Cipariu, Aron și Nicolae Densușianu, Bogdan Petriceicu Hasdeu, Alexandru Vlahuță, Barbu Delavrancea, Duiliu Zamfirescu, Ion Pop-Reteganul și mulți alți oameni de cultură. ■

✎ prof. Marius Ovidiu SEBE

Fântâna lui Gogu: O poveste vie din Otopeni

✎ Claudia NICULAE

istoria locală începe la 14 februarie 1587, când cătunul Hodobei – Otopeniul de azi – apărea pentru prima dată în hrisoave. În paginile Monografiei sale, profesorul Ioan Petruș immortalizează un tablou care astăzi pare de legendă: fântânile de la drumul mare ca inimi bătănde ale satului. Erau locurile binecuvântate unde timpul stătea în loc, unde căruțele cu cai se opreau obligatoriu pentru adăpat în drumul lor spre Capitală. În fața fântânii se legau prietenii, se aflau și se comentau veștile, se depănau poveștile unei lumi așezate, în care popasul era un ritual al respectului. Acea lume a avut și ea oamenii ei. Sandu Grigore - cunoscut de toți ca Gogu lu' Odău - s-a născut pe 22 aprilie 1920 într-o familie de gospodari din Otopeni. „A luptat pe front ca sergent, în prima linie”

Tabloul din 1952 Ilustrând întreaga familie

S-a căsătorit cu Florea Radu (Sandu) și-au avut împreună doi copii. De meserie tâmplar, a ridicat sau a înzestrat cu uși și geamuri multe case din Otopeni, Dimieni, Tunari și împrejurimi. Pământul lui se afla la o răscruce de drumuri. Acolo era o fântână veche, cu cumpănă, de unde se

adăpau caii căruțelor care mergeau la târg în București. După război, se surpase și nu mai avea apă bună. Gogu, împreună cu vecinul său Nea Gică Titirigă, au pus bani laolaltă, au denisipit-o, i-au pus tuburi de beton. Gogu i-a făcut găleți din lemn, roată mare din fier și un acoperiș de ploaie și zăpadă. Când a trebuit să-și împrejmuiască pământul, și-a retras gardul - ca fântâna să rămână la drum, să servească cât mai multă lume. După 1995, apa nu a mai fost potabilă. Primăria a ridicat un foisor peste gura fântânii. Și i-a spus pe nume: Fântâna la Gogu lu' Odău. Astăzi, Mircea Avramuț, strănepotul lui Gogu, stă pe banca din fața ei. Pe același pământ. Cu același sânge. O reverență în fața istoriei, o strângere de mână peste generații. O bucată de istorie ilfoveană care refuză să fie uitată. ■

Din tată în fiu, pe același drum

Există, în Ilfov, un calendar mai vechi decât orice aplicație de telefon - cel al turmelor care pornesc la drum în fiecare primăvară. Ilfovul s-a schimbat mult. Dar unele lucruri refuză să se schimbe. Pe câmpurile lui încă mai trec turmele de oi, însoțite de ciobani. Ciobanul nu a dispărut. S-a retras acolo unde liniștea nu e tulburată - pe câmp, aproape de apă, acolo unde Argeșul îi arată drumul. Ciobanul este omul răbdării, al sacrificiului tăcut, al unei credințe simple: pământul trebuie îngrijit, iar animalele respectate. Nu s-a opus schimbării. A mers mai departe, așa cum a știut. Mireuț și Mihăiloiu fac același drum în fiecare primăvară. Plecă din Vidra, urmează firul Argeșului, apoi câmpurile - Vârteju, Cornetu, Bragădiru, Domnești, până la Chiajna. Toamna, se întorc. Sărca pe umeri. Ciomegele în mână. Turma înaintea. Măgărușii aproape. Au moștenit drumul acesta din tată în fiu. Acasă îi așteaptă familiile. Mireuț are doi băieți mari. „Băieții mei au alte planuri. Nu vor să ducă tradiția mai departe. Ei merg la facultăți”. O spune simplu. Fără apăsare. Ca un om care a înțeles că unele lucruri nu se transmit - se trăiesc. Și apoi rămân. Ilfovul i-a purtat. Iar ei au purtat Ilfovul, pas cu pas, an după an. ■

✎ Claudia NICULAE

TOȚI DESPRE CARTE ȘI CARTEA PENTRU TOȚI

✍️ **Horiana Arghira PETRESCU, bibliotecar CCD Ilfov**

Cărțile sunt unele dintre cele mai valoroase resurse pe care le oferă bibliotecile, iar lectura este una dintre cele mai utile activități pentru dezvoltarea intelectuală și culturală a oamenilor.

Promovarea lor este o preocupare constantă a bibliotecarilor, pentru a atrage noi utilizatori și a le oferi experiențe de lectură valoroase. Interesul pentru citit și deprinderea rutinei de lectură, de la cele mai fragede vârste, reprezintă scopul principal al muncii bibliotecarului școlar.

Favorizarea întâlnirii celor mici, aflați în plin proces de formare a personalității, cu CARTEA, prin intermediul unui bibliotecar școlar, în spațiul privilegiat al bibliotecii școlare, respectiv al Centrului de documentare și informare, poate direcționa înspre lectură, muncă intelectuală, informare și documentare, orice copil. De asemenea, dialogul cu cei pentru care cărțile sunt un mod de viață, întâlnirea cu un scriitor, autor de carte sau editor, tipograf a cărui pasiune pentru carte a devenit a meseriei, poate determina o schimbare a comportamentului tinerei generații, generația Z a nativilor digitali, refractari la tot ce înseamnă frecvența bibliotecilor, librăriilor și a obiceiului de a citi sau de a cumpăra cărți.

În acest sens, impactul unor evenimente precum cel organizat de Casa Corpului Didactic Ilfov, în data de 23 aprilie, dedicat celebrării cărții, lecturii, precum și dialogul, interacțiunea cu invitații speciali, oameni pasionați de lectură, personalități culturale, artistice, pot face diferența, conducând la formarea unor adulți pasionați pentru tot restul vieții de cărți, lectură, bibliotecă.

Nu întâmplător, în această zi, instituția gazdă, aleasă de Casa Corpului Didactic Ilfov pentru organizarea evenimentului a fost Liceul Tehnologic „Dumitru Dumitrescu”, a cărui bibliotecă este una model, dna Mariana Gănescu, fiind o bibliotecară, o documentaristă cu mare experiență și expertiză în domeniu.

Evenimentul organizat în parteneriat cu Inspectoratul Școlar Județean Ilfov și intitulat „Toți pentru carte și cartea pentru toți” a oferit cadrul favorabil unui util schimb de idei și bune practici din bibliotecile școlare pentru ca, în ciuda noilor presiuni de ordin informatic și a noilor progrese tehnologice și media, oamenii care lucrează cu cartea - bibliotecarii școlari, supranumiți și „dascăli fără catalog”, și oamenii școlii - profesorii, cadrele didactice de predare să-și dea mâna pentru a îndruma tânăra generație de elevi către informația valoroasă și relevantă, către sursele adevărate, de încredere, din bibliotecă/CDI-uri, mai ales pe nativii digitali din generația Z, pentru a-i ține departe de știrile false, pseudoștiință și de analfabetismul funcțional, atât de dăunător.

Programul activității a cuprins 3 momente. În prima parte, gazdele, dna prof. Anca Liță, directorul adjunct, și dna Mariana Gănescu, bibliotecara liceului, ne-au prezentat cele mai importante aspecte din activitățile liceului și ale bibliotecii. În continuare, dna prof. Mariana Doicu a recreat pentru noi o secvență dintr-o șezătoare literară. Au fost 10 cititori pentru 10 cărți la modă printre adolescenți. După ce fiecare participant al cercului de lectură a citit un pasaj preferat, au urmat, tot din partea liceului, două prezentări deosebite ale elevelor Elena Badea („Între sabie și condei”) și Maria-Alessia Dumitru („Ficțiune istorică vs. romane polițiste”).

Tot din partea gazdelor, alți doi profesori emeriți ai Liceului Tehnologic „Dumitru Dumitrescu” din Buftea au pregătit în sala multimedia expoziția de fotografii „Geografica”, realizate de prof. dr. Marius Florian, și expoziția de păpuși în costum popular, colecționate și prezentate de dna prof. Ligia Turcu.

În a doua parte a activității, a avut loc lansarea cărții „Cercurile de încredere” a invitatei, dna prof. Georgiana

Ivașcu, carte apărută la Editura Casa Cărții de Știință, Cluj Napoca, 2026. Au fost deosebit de emoționante clipele petrecute în compania autoarei, cu atât mai mult cu cât, fiind mare Sărbătoare pentru purtătorii numelui Sf. Mare Mucenic Gheorghe, nu am ratat prilejul de a o felicita.

În a 3-a parte, la momentul de prezentare a Biblionoutăților din Biblioteca CCD IF, în cercul de dialog au intrat prof. dr. Luminița Elena Vasiliu și prof. Ștefania-Victorița Cojocaru, care ne-au prezentat lucrările lor: „Muzeul ca factor educativ în perioada 1964-2020 în România” apărută la Editura de Cetatea de Scaun Târgoviște (2025) și „Folosirea jocului pentru socializarea preșcolarului”, apărută la Editura Reprograph din Craiova (2019). A completat seria de Biblionoutăți dna prof. Liana Irina Iancu din Alexandria (Teleorman), care ni s-a alăturat online, oferindu-ne o prezentare interesantă a lucrării „Primii pași în matematică, caiet de muncă independentă pentru preșcolari”. Lucrarea în format digital a apărut în 2026, la Editura Phoenix Art a CCD Ilfov.

Așa cum se cuvine într-un moment de sărbătoare, nu au lipsit darurile, și, astfel, în încheiere, au fost oferite Bibliotecii Liceului Tehnologic „Dumitru Dumitrescu” din Buftea, din partea Casei Corpului Didactic Ilfov, 50 de cărți ale scriitorului și istoricului literar Artur Silvestri (1953-2008) (din donația făcută Bibliotecii CCD Ilfov de dna Mariana Brăescu, soția lui Artur Silvestri și directoarea Editurii Carpathia).

Mărturisirea acestuia de credință, crezul său literar ni l-am reamintit, cu acest prilej, ca o concluzie binevenită și pentru finalul activității noastre: „Pentru mine carte, care trăiesc numai ca să scriu, toate aceste simțăminte se răsfrâng în năzuința de a mai face să existe încă o carte și încă una, și încă una. Și mai mult ca sigur că vor face bine cuiva, cândva, într-un loc oarecare de pe Pământ. Cărțile se vor citi și mă vor pomeni și pe mine și astfel nu voi muri de tot.” ■

Moment de bilanț pentru „Lead4Edu” în Ilfov

✍️ **Prof. Marius Ovidiu Sebe, metodic al Casei Corpului Didactic Ilfov**

Casa Corpului Didactic Ilfov anunță finalizarea cu succes a celei de-a doua serii de formare (din cadrul programului „Leadership și management strategic pentru educație de calitate”, desfășurat în cadrul proiectului „Lead4Edu”, finanțat prin Planul Național de Redresare și Reziliență (PNRR) și coordonat de Universitatea din București, alături de un consorțiu format din Casa Corpului Didactic Ilfov, Casa Corpului Didactic București, Casa Corpului Didactic Prahova, Casa Corpului Didactic Giurgiu și compania Ascendis Consulting. Un număr de 150 de cursanți - personal de conducere din unitățile de învățământ preuniversitar din județul Ilfov - au

beneficiat de un amplu program de perfecționare profesională acreditat. Activitatea de formare s-a desfășurat în două serii, fiecare cu câte trei grupe de formare, coordonate de CCD Ilfov, cu sprijinul Inspectoratului Școlar Județean Ilfov. Prima serie a început la finalul lunii ianuarie și s-a încheiat în luna martie, iar

cea de-a doua serie - în luna martie și s-a finalizat cu succes la sfârșitul lunii aprilie, toți cursanții înscriși absolvind programul de formare.

Programul, cu o durată de 84 de ore, desfășurat în regim blended learning, este structurat pe șase module: leadership situațional, management instituțional, management financiar, managementul resurselor umane, managementul curriculumului și managementul performanței educaționale. Partea practică - aplicativă s-a realizat cu sprijinul platformei educaționale „Code of Talent”.

Experții implicați în derularea proiectului au o vastă experiență în formare, iar

formatorii (prof. Rada Dumitru, prof. Camelia Elena Goleanu, prof. dr. Ioana Șandru, prof. Angelica Coman, prof. dr. Elena-Felicia Boșcodeală și prof. Luminița Gabriela Zegrea) au integrat în cursuri pe lângă aspecte teoretice și aplicații practice privind managementul organizațiilor educaționale, managementul echipelor în context educațional, precum și managementul financiar, operațional și al resurselor umane. Mai mult decât atât, acest curs a reunit nu doar directori, directori adjuncți și membri ai consiliilor de administrație din unitățile de învățământ ilfovene, ci și idei și soluții reale pentru sistemul educațional. ■

Pagină coordonată de prof. Mariana-Marcela LISCAN, director al CCD Ilfov